

33) Přání pro padající hvězdu

„To je nespravedlivý,“ rozčilovala se Hanka, „moje sousedka měla stejný počet chyb a dostala dvojku a já trojku.“

„Asi byly tvoje chyby závažnější.“

„Stejně je to nespravedlivý.“

„Ano, ale život je málokdy spravedlivej,“ snažila jsem se utiшит její rozhořčení.

„No jo, jenže proč zrovna ke mně?“ bublala jak nechlazený šampus.

Jó, holka, to se budeš ptát ještě mockrát v životě, odpověděla jsem už jen v duchu. I já se takhle ptám a rozčiluju, když mě občas život tiskne k zemi únavou, problémy, věčným počítáním, jestli ještě letos ten vodácký tábor finančně utáhneme...

Přesně tenhle pocit jsem prožívala i dotyčný týden, kdy jsem Martina vedla na sedimentaci. Po angíně už byl fit, jen ho stále trochu pobolívala záda.

„Je mi líto, paní Pacovská, ale má mimořádně vysokou sedimentaci, asi by se na něj měli podívat v nemocnici,“ sdělila nám naše lékařka.

Ten pocit musí znát každá máma, která tam své dítě vedla. Najednou nic není důležité. Všechny ostatní problémy se vejdou do nejmenšího bočního šuplíčku myšlenkové kartotéky.

„Přijďte na návštěvu kdykoliv. Nebo si zavolejte,“ říkají vám a člověk kráčí jako ve snu a modlí se celou svou bytostí, aby už si svoje dítě co nejdřív vedl za ruku domů. A když ho pak vidí napojené na různých aparátech...

„Já chci domů, já už chci domů,“ žadonil Martin při každé návštěvě aspoň pětkrát. Po dvou týdnech se konečně dočkal.

To už se školní rok blížil do finišu. Den co den se u nás ozývaly zoufalé výkřiky typu: „Já se z toho zbláz-

ním, zejtra píšeme z matiky, z češtiny a z přírodáku. To to zase dopadne!“

„Co myslíš, mámo, budu ještě zkoušená z dějáku?“

„Anglina se prostě vůbec nedá naučit!“

„Ten Martin se má, že eště nemusí do školy, já bych chtěla být taky nemocná.“

„Kuš, ještě to přivolávej,“ utrhla jsem se na Hanku. Člověk má přece jen někdy sklon k pověřivosti.

„Ale dyž já budu zejtra zkoušená z dějáku a jestli to nezvládnou, dostanu tróju na výzo.“

„A co kdyby ses šla raději učit?“

„Když já si to stejně nedokážu zapamatovat.“

To by ani nebyla Hanka, aby na všechno neměla svoji připomínku.

„Tak co,“ sondovala jsem druhý den večer, „jak jsi dopadla?“

„Nó, zase to bylo mezi, ještě mě vyvolá v pátek,“ referovala nešťastně.

Druhý den ráno se osypala po celém těle.

„Tedy, tak typické spalničky už jsem dlouho neviděla,“ zálibně prohlížela puntíky naše paní doktorka, „jenže tady mám pokyn posílat všechny případy na infekční do nemocnice.“

Těsně po obědě nás sanitka odvezla na druhý konec Prahy.

„To bude spála,“ usoudili na příjmu a za chvíli jsem dostala boty a oblečení domů, neboť na infekčním oddělení nesmí nic zůstat.

Teď už vím, jak nevlídné jsou nemocniční návštěvy za zavřeným oknem, kde není slovo pořádně slyšet, pohladit nelze...

Při propouštění Hanky se mi navíc přihodil jeden z největších trapasů v mém životě.

„A teď mi, maminko, dejte oblečení,..."“

Zůstala jsem stát jako solný sloup, vždyť já na to úplně v tom ranním fofru zapomněla. Sestra nevěřícně vrtěla hla-

vou: „To jsem tedy ještě nezažila. Jo, otci už se to stalo, ale u matky to vidím poprvé, že zapomněla šaty.“

Pak nám milostivě půjčila ústavní pyžamo.

Jen jednu věc nám nedokázali říct – totiž jestli to byla spála, nebo spalničky. Ale to už je teď jedno, hlavně že je Hanka zdravá. A pak – dodnes si říkám, jestli ona to vlastně nebyla alergie na dějepis.

Dál už je to jako v pohádce. Hodná paní učitelka se nad Hankou slitovala, takže na všech vysvědčeních se uhnízdily pouze jedničky a dvojky. A na třetí turnus vodáckého tábora vyjely spolu všechny čtyři naše děti.

Od té doby, kdykoli vidím padat hvězdu, mám vždycky jen jedno jediné a pořád stejné přání. Určitě víte, jaké.

...a to je poslední část ze zápisků o mých dětech.

Nyní jsou dospělé, mají své partnery a já už mám tři maličká vnoučata...